

Esquerra i el «montillisme»

ENRIC MARÍN I OTTO

EL PUNT, 17 d'octubre de 2008

Un cop realitzats els diferents congressos regionals d'Esquerra es pot fer una primera avaluació del cicle de renovació orgànica que va començar amb l'elecció democràtica dels càrrecs de secretari general i president, i la celebració del 25è Congrés. Alguns elements de valoració són prou clars. En primer lloc, la posició de la nova direcció del partit republicà s'ha anat reforçant a mesura que avançava la celebració de les assemblees regionals. També és significatiu el fet que la suma del sector afí a Puigcercós i a Carod dona una hegemonia indiscutible a la posició partidària de l'actual fórmula de govern de la Generalitat. Pel que fa al sector anomenat crític, els resultats obtinguts no han satisfet les expectatives inicials. De fet, no s'ha pogut retenir ni el feu de Joan Carretero. Però també és veritat que ha estat capaç d'atreure una franja prou significativa de militància que, segons el territori, ha oscil·lat entre el 20 i el 40 per cent.

Més enllà del suport percentual, però, sembla preocupant l'antagonisme del discurs. Les posicions dels crítics no són una modulació o una reinterpretació de les polítiques que representa la direcció. Són una mena d'esmena a la totalitat que fixa la prioritat en el punt més sensible: la política d'aliances nacional i la permanència o no en el govern de Catalunya. La duresa retòrica amb la qual es critiquen els arguments titllats d'oficialistes és poc habitual en les maneres de fer de la política catalana. I té un comú denominador: la desqualificació sistemàtica del president Montilla i del PSC, per extensió. El nucli bàsic de l'argumentació de Reagrupament Independentista es basa en l'afirmació que cal donar

prioritat a l'eix nacional per sobre de l'eix social, tot donant per fet que es pot establir aquesta dissociació sense trencar el projecte polític de l'esquerra nacional. Però també hi ha un implícit tant o més eficaç: el donar per fet que la figura del president Montilla és aliena al catalanisme polític i que, en conseqüència, fer possible la seva presidència és un acte d'inconseqüència nacional. A partir de la suma d'aquestes dues consideracions, tota adversitat política justifica a bastament la sortida del govern de Montilla. Qualsevol acord de finançament (que mai serà prou satisfactori) o una eventual sentència adversa del Tribunal Constitucional sobre el nou Estatut... Sobta aquesta manera d'argumentar des de l'independentisme polític. Aplicant aquesta mateixa lògica, el president Pujol hauria hagut de dimitir després de la brusca frenada autonòmica que van representar el tejerazo i la Loapa... De fet, semblaria més assenyat aplicar el principi que: a més dificultats de la relació amb Espanya, més necessari és el sobiranisme al govern de Catalunya.

Mentrestant, la credibilitat catalanista del president Montilla es va fent més consistent dia rere dia.